

KVINDEHUSET

Kvindehuset i Åbenrå 26 i København er en realitet. Det står der og kan bruges af alle kvinder, der har tid lyst og kræfter til at møde andre kvinder snakke sammen arbejde sammen. Huset var beskidt, koldt, klamt og misligholdt da vi tog ødet i september. I mellemtiden er vejret blevet koldere og mørkere, men vi har lavet elektricitet, så vi har varme og lys i de fleste rum. Næsten alle rum er malet færdige. Rødstrømpebevægelsens basisgrupper valgte hver et rum, de gjorde i stand. På husmøderne, som vi holder i Cafeen hver torsdag aften klokken 20, nedsatte vi en Cafe gruppe, der indrettede cafeen og holder åbent. Bøgerne sælges uden profit, så de er et par kroner billigere end hos almindelige boghandlere. I Bogcafeen kan man sidde og læse alle bøgerne og desuden en masse udenlandske tidsskrifter og aviser. Der er indrettet børnerum med legetøj og børnebøger, men der er endnu ingen, der har meldt sig til at passe børn. Mange mødre har heller ikke villet tage deres børn med for længere tid, fordi der var for koldt og fugtigt, men når vi får flere varmeovne, vil det også løse sig. Cafeen og Bogcafeen ligger i stueetagen. På første sal til venstre har vi indrettet et værksted, hvor man hver fredag i cafeens åbningstid kan lære knytning og værk tøjbrug og omgang med elektricitet. Onsdag eftermiddag fra 16-18 kan man lære knytning silketryk. Hvis du kan lære et eller andet fra dig kan du fortælle det til husmødet eller til cafevagten og sætte en seddel op om det på opslagstavlen i cafeen og i vinduet ud mod gaden. På første sal til højre ligger værtshuset, som endnu ikke er færdigt, men det skal være færdigt til indvielse til vores fest nytårsaften. Som regel holder vi også værtshus lørdag aften, hvis der er mennesker i huset, og efter fællesmøderne hveranden onsdag mødes vi tit og drikker en eller flere bajere i cafeen. På anden sal til venstre er der dagligstue-opholdsrum, diskussionsrum, møderum det er endnu ikke møbleret, men det er malet og har lys. På højre side er der Yogarum, hvor der undervises i yoga hver mandag kl. 20. Vi søger en kvinde til at undervise i selvforsvar, da der er meget stor interesse for at lære det. På tredje sal til venstre er der soverum. Der er lys og varme og madrasser på gulvet og tæpper og soveposer. Her kan alle sove,

der ikke kan nå hjem eller ikke har noget hjem eller ikke har lyst til at gå hjem for en tid. Huset er kondemneret, så der er ingen vand og ingen toiletter, men man kan vaske sig og bruge toiletterne i nr. 30, som vi også har.

På tredje sal til højre har Q-aktivisterne lokaler. Q-aktivisterne er en gruppe lesbiske kvinder, der var utilfredse med den politik som deres forening Forbundet af 1948 førte og dannede deres egen gruppe i foråret. De vil forsøge at skabe et alternativt samlingssted, hvor alle lesbiske kvinder kan mødes og snakke sammen om deres specielle problemer. Foreløbig er der åbent hver tirsdag fra 15 sen aften og hver lørdag aften. I kælderen har en gruppe indrettet den tidligere købmands forretning til central for bytning af børnetøj og voksentøj. Hvis du har noget tøj, du ikke bruger eller gerne vil ha noget tøj, kan du henvende dig til Cafevagten. Vi har allerede en masse tøj især børnetøj, men der er endnu ingen til at passe butikken. I den anden halvdel af kælderen opbevarer vi maling, pensler træ og alt materiale til istandsættelse af huset. Hvis du har tid og lyst en dag kan du gå ind og arbejde med de ting, der mangler. Trappegangen er ikke malet færdig, dørene skal males, der skal sættes håndtag på, der skal laves låse, der skal kittes vinduer, der skal sættes nye ruder i værtshuset skal laves færdigt, der skal males møbler og skaffes flere møbler stole, borde, reoler, lamper, varmeovne, især mangler der varmeovne, billeder af kvinder, tæpper, gardiner, alting. Hvis du har noget, kan du skrive dig op på en seddel, der hænger i cafeen, så kommer der en lastbil og henter det en lørdag eller søndag.

Vi har også taget de to små huse ved siden af nr 28 og 30. Der var fire tomme lejlig heder, som et kvindekollektiv bo i. I øjeblikket er vi ti i alderen fra 13 til 40 år, og i januar flytter to mere ind. Vi sover i nr 28 og har spise og opholdsrum i nr. 30. Hvis døren til Kvindehuset er låst, kan du komme ind ved at råbe på os fra gaden. Vi hedder Agnes, Anette, Else Marie, Hanne Inger, Karen, Lilli, Sanne, Susanne, Sys, Vibeke. Vi opbevarer nøglerne til bogskabet, ølskabet og værkstedet, så hvis cafevagten ikke har nøglerne, kan du hente dem i nr. 30 første sal. Indtil der er lavet en værtshusgruppe, køber vi øl og sodavand ind, og indtil der er lavet en økonomigruppe, laver vi regnskabet for øl og kaffe og maling og alle ting til huset.

I gården er der et hyldetræ, der bliver skønt til sommer. Vi har revet murene mellem husene ned, så man kan gå fra 26 til 30 uden at skulle ud på gaden. Der er baghuse til alle husene, men de er i så dårlig stand, at det er umuligt at bruge dem til andet end lagerplads. Man kan også gå derover og finde en dør, hvis der mangler en et sted i Kvindehuset. I stueetagen til 30 ligger en pornoforretning. Det er ikke vores. Og en marskandiser der holder ophørsudsalg på tredje år. Det er heller ikke vores. Og et bageri hvor ovnen ikke virker, man hvor bagerbutikken kan indrettes til et eller andet, hvis der er nogen, der vil bruge den. Der kan laves varme lys og vand. Siden vi tog husene den 15. September, har vi rendt til forhandlinger med universitetet, med Byggeadministrationen for de højere læreanstalter, med undervisningsministeriet og med kulturministeriet, fordi ejendommene ejes af universitetet, men byggeadministrationen, der er underlagt undervisningsministeriet, forhandler med kulturministeriet om at sælge dem til brug for Musikhistorisk Museum, der ligger ved siden af os, og som gerne vil udvide. Vi har bedt Kulturministeriet købe dem og overdrage dem til os, så det kunne blive et permanent kvindehus. Vi har bedt dem lægge vand varme og lys ind og reparere taget, fordi det regner ned gennem hele huset, og det ellers vil rådne op i løbet af ingen tid. Vi har bedt dem om en form for huslejekontrakt, så vi kunne få installeret telefon, så vi kan flytte Rødstrømpekontoret fra Dronningensgade 14 til rummet bag Bogcafeen. De har alle givet os henholdende svar, til sidst besluttede vi selv at tilslutte elektriciteten. Så meddelte de os, at de ikke ville foretage sig noget i huset, da det ville koste for meget. (De havde selv anslået det til 6-8.00 kroner) Nu har vi fået meddelelse om, at de alligevel vil tilslutte elektricitet, åbne for vandet, reparere taget, sætte petro-

leumsovne op. Men da vi ikke føler os sikre på at de gør det, før til næste jul fortsætter vi uanfægtet. Hvis vi bliver anklaget for tyveri af elektricitet, kan vi med fuld ret sige, at myndighederne har tvunget os til det i deres forsøg på at fryse os ud af et hus, som de ikke kunne finde ud af, hvad de skulle bruge til. Vil ville også have åbnet for vandet, men opdagede at det var lukket helt ude fra gaden under fortorvet. Så vi fortsætter med at hente vand til kaffe og rengøring fra nr. 30.

Den første måned vrimgledede det med mennesker over hele huset, dengage led vi ikke under kulden, og det var lyst det meste af dagen. Efterhånden er der færre mennesker, der arbejder, færre der kommer if cafeen, og flere der går og mumler i byen om hvad der burde gøres, og at det ikke kan betale sig at gøre noget ved et så dårligt hus og at de ikke kan være der, fordi alle kender hinanden, og de kender ingen og føler sig udenfor, og vi er alle lesbiske (som om det var en farlig smitsom sygdom), eller det hele er for rodet og ingen er ansvarlige, eller det er for koldt eller alt muligt. Vi kan ikke sige andet til det, end at huset ligesom alle andre steder til hver en tid vil være særdeles meget præget af de mennesker der er der, og at huset virkelig er godt nok til at det kan betale sig at gøre noget ved det, og at det med kulden kun er et spørgsmål om at skaffe flere elektriske varmeovne. Noget der ville skabe mere liv i huset og gøre det mindre vanskeligt at komme der for første gang var hvis en gruppe ville starte med en emne om et eller andet emne der angår kvinder. Cafegruppen har talt om det siden den begyndte men kan alligevel ikke overkomme det. Vi forestillede os at en gruppe skulle arbejde med et emne som kvindens krop abort prævention orgasme mystikken kvindeneuroser kvinder i andre lande Fællesmarkedet arbejdsmarkedsforhold kvinder og børn vi gandt over tyve fantastisk relevante emner at gå i gang med på en aften. Gruppen kunne så skrive et oplæg om emnet eller lave en plancheudstilling ude på fortorvet eller arrangere diskussionsaftener eller filmforevisning eller hvadsomhelst. Vi forestillede os at vi selv ville ha lettere ved at bevæge os ind i huset for første gang hvis vi havde noget konkret at komme der efter. Kom til husmødet torsdag aften hvis du vil være med i en sådan gruppe. Ofte støder vi også ind i det samme problem som i kvindelejren

på Femø og vi kan ikke rigtig se nogen løsning på det. Det er det at jo mere vi har sammen og jo bedre vi snakker med hinanden des mere føler andre at de er udenfor og uønskede og bliver vrede på som kvinder at vi ligesom altid har været vant til at centrum lå udenfor os selv at vi umuligt selv kunne være et centrum men at alle andre havde noget

mystisk som vi ikke selv havde. Vi må fandme begunde at tro på vores egen værdi og vores ret til at være som vi er og ret til at være til overhovedet. Vi har allesammen fået at vide at vi var en lille smule forkerte i og har selvfølgelig troet på det og derfor fundet det forholdsvis rimeligt at vi altid skulle undskylde os og be om andres tilladelse til blot at være til stede. Under arbejdet med huset har vi også tit mærket det på den måde at vi ikke turde tage beslutning om hvilken farve en dør skulle ha fordi der måske var nogen andre der var mere kompetente der havde forestillet sig noget andet og hvis vi så slet ikke malede nogen dør og gjorde os usynlige var der jo ingen der kunne bebrejde os noget i hvert fald havde vi ikke gjort noget forkert. For mange af os gik der et godt stykke tid før vi turde gå i gang med noget. Det varer lidt før man virkelig opdager at der ikke er nogen der slår en oven i hovedet. Så tør man mere og mere.

Efterhånden har vi lært en masse ting vi troede vi ikke kunne. Så det går alligevel fremad selvom det fanden fæls går langsomt.

P.S. Jeg læser hvad jeg har skrevet og tænker hven er det "vi" jeg snakker om? Det er os der bor her og dem der kommer her tit cafegruppen, bogcafegruppen og en hel del andre der kommer her ind imellem og gør et eller andet, eller fortæller noget. . Jeg tror det vi omfatter sådan noget som 50 mennesker. VI ville gerne være nogen flere.